

LBRIS

We know
books

DAMEN TANGO

RACHEL LYNN SOLOMON

Fata de la meteo

Traducere din limba engleză de

DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

în special lui LZ: vă mulțumesc că m-ați ajutat să-mi înțeleg creierul un pic mai bine.

Scriitorilor care au menționat această carte: Helen Hoang, Sophie Cousens, Sonia Hartl, Annette Christie, Chloe Liese, Jasmine Guillory, Tessa Bailey, Alison Cochrun, Olivia Dade și Julia Whelan. Generozitatea și cuvintele voastre frumoase înseamnă enorm pentru mine. De asemenea, multă dragoste lui Kelsey Rodkey, Courtney Kae, Auriane Desombre și Lillie Vale, primele mele cititoare, al căror entuziasm pentru Ari și Russell a însemnat totul.

Ca întotdeauna, îi mulțumesc lui Ivan. Mă bucur foarte mult că și tu preferi zilele ploioase.

CUPRINS

<i>Cuvânt-înainte al autoarei</i>	9
1. PROGNOZĂ: înnorat, cu risc de umilire publică	11
2. PROGNOZĂ: pentru după-amiaza asta, se anunță averse de hârtii făcute bucățele	20
3. PROGNOZĂ: adăpostiți-vă și pregătiți-vă pentru uraganul Torrance	32
4. PROGNOZĂ: o noapte întreagă de plâns de milă face loc unei intrigi ușoare, în primele ore ale dimineții	47
5. PROGNOZĂ: o introspecție nedorită, cu un licăr de speranță la orizont	62
6. PROGNOZĂ: plouă cu bănuți de ciocolată (și chardonnay)	73
7. PROGNOZĂ: o briză de seară plăcută, întreruptă de o tăioasă rafală de realitate	83
8. PROGNOZĂ: cer senin și tentativă de optimism, pentru a da startul noului an	93
9. PROGNOZĂ: temperaturi foarte scăzute și sentimente calde și lipicioase	101
10. PROGNOZĂ: pas de swing și o atracție fulgerătoare	112
11. PROGNOZĂ: aerul rece se deplasează simultan cu o avalanșă de stânjeneală	125

12. PROGNOZĂ: o după-amiază neașteptat de plăcută, îmbrăcăminte opțională.....	134
13. PROGNOZĂ: un torent de secrete și cel puțin o decizie discutabilă.....	144
14. PROGNOZĂ: o navetă matinală perfidă duce la depresii de iarnă, pe măsură ce săptămâna înaintează.....	163
15. PROGNOZĂ: se așteaptă ape tulburi, la propriu și la figurat....	171
16. PROGNOZĂ: o coliziune inevitabilă a două sisteme de înaltă presiune; atenție, cad obiecte.....	181
17. PROGNOZĂ: câteva zile încețoșate de adevăruri incomode.....	188
18. PROGNOZĂ: priviți spre cer, pentru un fenomen natural uimitor; spre seară, temperaturile ating maxime istorice.....	195
19. PROGNOZĂ: căldura record face loc unei ploii plăcute, punând capăt secetei de cinci ani.....	205
20. PROGNOZĂ: un disconfort ușor duce la mult-așteptata discuție sinceră.....	216
21. PROGNOZĂ: un armistițiu (sau două) la miezul nopții.....	228
22. PROGNOZĂ: un nou front atmosferic aduce vreme rea și anxietate severă.....	236
23. PROGNOZĂ: 100% șanse de muzică de spectacole.....	242
24. PROGNOZĂ: avertizare de inundații, emisă în timp ce se ivesc noi revelații.....	253
25. PROGNOZĂ: o urmă timidă de optimism de primăvară timpurie.....	263
26. PROGNOZĂ: AVERTIZARE DE CĂLDURĂ EXCESIVĂ! Asigurați-vă că sunteți hidratați!.....	279
27. PROGNOZĂ: liniștea dinaintea furtunii.....	289
28. PROGNOZĂ: 90% șanse ca totul să se ducă naibii.....	292

29. PROGNOZĂ: AVERTIZARE DE FURTUNĂ DE IARNĂ! Pregătiți-vă trusa pentru dezastre!.....	302
30. PROGNOZĂ: întuneric aproape apocaliptic! Evitați cu orice preț să plecați de acasă!.....	312
31. PROGNOZĂ: norii se risipesc și lasă să se vadă primele semne ale unei revelații.....	316
32. PROGNOZĂ: straturile groase de ceață existențială încep să se limpezească, spre sfârșitul săptămânii.....	326
33. PROGNOZĂ: parțial înșorit, cu o probabilitate de curaj extraordinar.....	337

<i>Epilog. PROGNOZĂ: o zi de vară prin excelență, fără niciun nor pe cer.....</i>	<i>347</i>
<i>Mulțumiri.....</i>	<i>355</i>

CUVÂNT-ÎNAINTE AL AUTOAREI

Dragă cititorule,

Ideea pentru *Fata de la meteo* o aveam în minte de câțiva ani, înainte să încep s-o scriu și încă de la prima scânteie de inspirație a fost o comedie romantică – una care să nu ducă lipsă de jocuri de cuvinte legate de vreme. În timp ce o scriam, a devenit și o comedie romantică, având o protagonistă deprimată.

Pe hârtie, pare că aceste două lucruri nu sunt compatibile. Comediile romantice sunt nerealiste și incitante și, adesea, pline de întorsături de situație amuzante. Și totuși, ce mi-a plăcut cel mai mult la ele, pe măsură ce am văzut acest gen evoluând, este capacitatea lor de a echilibra aceste intrigi nebunești, nerealiste, cu genul de realism pe care obișnuiam să-l evit în poveștile mele. O perioadă, am scris despre personaje de origine evreiască, ale căror medii sunt asemănătoare cu al meu, dar mi se întâmplă rar să explorez sănătatea mintală într-un mod care să se apropie de experiența mea.

În *Fata de la meteo*, depresia lui Ari este în mare parte controlabilă și i-a luat aproape un deceniu să ajungă în punctul acela. De asemenea, există unele complicații legate de trecutul familiei și de relațiile ei, pe care ea încearcă să le descâlcească, pe parcursul cărții. Am încercat să scriu despre depresia ei cu grijă și sensibilitate, cu înțelegerea faptului că nu există un leac magic pentru această boală. Cu alte cuvinte, experiența lui Ari nu este experiența tuturor

și fiecare călătorie legată de sănătatea mintală arată diferit. În foarte puține cazuri, inclusiv în al meu, ea reprezintă un drum liniar.

Mai mult decât orice, mi-am dorit ca această carte să evidențieze o eroină caracterizată prin neuro-diversitate, care se întâmplă să ia medicamente și să facă terapie, în timp ce se îndrăgostește și progresează. Am vrut să arăt părțile complexe și dificile ale vieții ei, concomitent cu momentele care o fac să-și piardă capul. Și am vrut un erou care să o iubească și în zilele ei întunecate, nu doar acceptând că le are, deoarece, pentru mine, acesta este cel mai romantic lucru dintre toate.

Cu multă dragoste,
Rachel

P.S.: Dacă vreunul dintre aceste subiecte te afectează, te rog să fii blând cu tine însuși în timp ce citești.

CAPITOLUL 1

PROGNOZĂ: înnorat, cu risc de umilire publică

O zi înnorată are în ea ceva deosebit de frumos. Nori de culoarea cernelii, cerul gata să se deschidă... Aerul devine răcoros și plăcut. E ceva magic la felul în care lumea pare să se oprească pentru câteva clipe, chiar înaintea unei averse, iar eu nu mă satur niciodată de acest moment amețitor de anticipare... de senzația că urmează să se întâmple ceva extraordinar.

Uneori, am impresia că aș putea trăi pentru totdeauna în astfel de momente.

— Ce-a fost asta? mă întrebă fratele meu, de pe scaunul soferului.

E posibil ca eu tocmai să fi scos un oftat de mulțumire.

— Te emoționezi din nou din cauza ploii?

Mă holbam, mă rog, priveam pe geam la cerul dimineții, care se lăsa pradă unui început de ploaie.

— Nu. Nu pare a fi ceva ce aș face eu.

Pentru că nu este vorba doar despre faptul că sunt emotivă când vine vorba despre ploaie. Ci și despre faptul că ploaia înseamnă emoția de a urmări un front rece, în timp ce se deplasează dinspre Pacific. Înseamnă cizme până la genunchi și pulovere tricotate și

e cât se poate clar și de bine dovedit, că asta e cea mai bună vestimentație. Nu eu fac regulile.

Pentru foarte mulți oameni, vremea e un subiect de pălăvrăgeală, ceva despre care vorbești când nu mai ai subiecte de discuție la o petrecere sau ești la prima întâlnire cu un tip care locuiește în subsolul casei părinților și crede că voi doi chiar ați putea fi foarte fericiți împreună, acolo jos. *Îți vine să crezi ce vreme-i azi?* E o sursă de bucurie sau de frustrare, dar rareori ceva care să pice la mijloc. Pentru mine nu a fost niciodată doar un subiect de pălăvrăgeală. Chiar dacă ne așteaptă șase luni de vreme posomorâtă, când vine vara, întotdeauna îi duc dorul.

— Ai noroc că te iubesc atât de mult.

Alex își trece o mână prin părul roșcat și ciufulit de somn, asemănător cu al meu, doar că al lui este arămiu, iar al meu este roșcat-aprins.

— Tocmai scăpasem de frica lui Orion de întuneric, dar acum Cassie se trezește la cinci, dacă avem noroc, la patru și jumătate, dacă nu. Nu mai doarme nimeni în casa Abrams-Delgado.

— Ți-am spus că ea e un mic meteorolog în formare.

Îi ador pe gemenii de cinci ani ai fratelui meu și nu doar pentru că poartă nume de constelații.

— Să nu-i spui că trebuie să ne coafăm și să ne machiem singure. O să-i distrugi visul.

— Trebuie să te urmărească în fiecare dimineață, înainte de grădiniță. Clătite în formă de dinozaur și mătușa Ari, la televizor.

— Așa a vrut Dumnezeu.

— Probabil că în ziua când s-a vorbit despre asta la școala ebraică, n-am fost atent la oră.

Alex își înăbușă un căscat, în timp ce ne învârtim în jurul Green Lake. El locuiește în Eastside și lucrează în sudul orașului Seattle, așa că m-a luat din Ravenna, cartierul meu plin de copaci, și o să mă lase la studio, după ce terminăm. Ceasul lui e întotdeauna cu

șase minute înainte, pentru că lui Alex îi place să aibă mai mult timp dimineața. În clipa asta, arată 6:08, de obicei, e târziu pentru mine dar, grație unei schimbări de ultim moment făcute în program de Torrance, nu voi apărea în fața camerei până după-amiază. S-ar putea să sfârșesc stând trează douăzeci de ore, dar corpul meu s-a obișnuit să-i dau peste cap ritmul intern. Oarecum. Totuși, când mi-o imaginez pe nepoțica mea perfectă fascinată de buletinul meteo, mă topesc. Cândva, am fost exact la fel.

— Relaxează-te. O să fie bine, zice Alex, în timp ce mă joc cu fermoarul jachetei impermeabile, apoi cu lănișorul pierdut în pulloverul meu pufos.

L-am implicat și pe Alex în asta, doar pentru că nu voiam să fiu singură, iar pentru mine întotdeauna a existat o linie foarte subțire între entuziasm și anxietate.

Și, dacă n-aș fi vorbit pe șleau, el tot mi-ar fi simțit emoțiile, chiar și cu ochii închiși. În vârstă de treizeci de ani, Alex este cu trei ani mai mare decât mine, dar când eram mici oamenii credeau că suntem gemeni, pentru că eram inseparabili. În adolescență, asta s-a transformat într-o rivalitate amicală, mai ales că aveam obiceiul să ne îndrăgostim de aceiași băieți, în special de un Adonis vedetă a atletismului, pe nume Kellen, care habar n-avea că noi existăm, în ciuda faptului că ne duceam la absolut toate concursurile lui, să-l susținem. Acest lucru a devenit clar în ziua campionatului național, când eu am apărut cu flori și Alex cu baloane, iar Kellen a clipit din ochii lui albaștri superbi și a zis: „Hei, suntem colegi de școală?”

Fără tragere de inimă, las fâșăitul ștergătoarelor de parbriz să îmi inducă un fals sentiment de calm. Ne îndreptăm spre nord, către Aurora, pe lângă panouri publicitare pentru Pacific Science Center, pentru curățatori de canale, pentru un tip care ar putea fi avocat specializat în vătămări corporale sau luptător profesionist, după felul în care se încruntă. Un șir de dealeri de mașini, iar apoi...

— Oh, Doamne, uite-l. Oprește mașina. Oprește mașina!

— Nu ai voie să țipi în halul ăsta când conduc, îmi zice Alex, chiar în timp ce calcă frâna, iar Priusul lui mă face să mă lovesc de ușă.

— Doamne, am crezut că am dat peste ceva.

— Da. Peste ego-ul meu. E distrus.

Virează în parcare a unei gogoșerii non-stop, un loc ce ne oferă o priveliște deplină spre primul meu panou publicitar. **TREZEȘTE-TE la 5, CU KSEA 6! SUNTEM MEREU AICI, PENTRU TINE,** proclamă acesta, cu litere îngroșate agresiv. Și iată echipa noastră de la programul de dimineață, din timpul săptămânii, zâmbind larg și cu un aer natural, deloc regizat: *Chris Torres, știri. Russell Barringer, sport. Meg Nishimura, trafic. Ari Abrams, meteo.* Și un alb-cenușiu inconfundabil, întins peste fața mea zâmbitoare, acoperindu-mi ochiul stâng, jumătate din nas și terminându-se cu o gropiță frumoasă, din găinaț.

Doar peste fața mea.

Chris, Russell, și Meg continuă să zâmbească. **SUNTEM MEREU AICI, PENTRU TINE** pe naiba.

— Mda. Sunt corespunzător de umilită, zic, după câteva momente de tăcere buimacă. Măcar părul îmi stă bine?

— Am voie să râd?

Scap un sunet care ar putea fi un chicotit.

— Te rog. Cineva trebuie s-o facă.

Fratele meu izbucnește în râs, iar eu nu știu dacă să mă simt jignită sau să îi urmez exemplul. În cele din urmă, cedez.

— Oricum îți fac o poză cu el, zice Alex, când reușește să respire din nou. Este primul tău panou publicitar. E o chestie tare.

Mă bate cu mâna pe umăr.

— Primul din multe altele.

— Dacă asta n-o să-mi bântuie tot restul carierei.

Îl urmez afară din mașină, cizmele mele Hunter nimerind într-o baltă care se dovedește a fi mai adâncă decât pare.

— Spune: *Știrile KSEA 6 Northwest, unde ne pasă cu adevărat¹,* îmi zice el, în timp ce mă poziționez sub panoul publicitar și pozez. Sau: *KSEA 6: de unde afli când se întâmplă ceva neplăcut².*

— Sau ce zici de asta: *Știri de ultimă oră: Alex Abrams-Delgado e de rahat?* spun eu, cu cea mai bună voce de televiziune, în timp ce îi arăt degetul mijlociu.

— Mulțumesc că faci asta, îi zic, odată așezați la o masă din gogoșerie.

Îmi trec degetele prin bretonul umed, sperând că există un uscător de păr în cabina de machiaj de la KSEA.

— Aș fi mers cu Garrison sau cu cineva de la studio, dar...

Alex își face curaj și ia o înghițitură din cafeaua de la gogoșerie, apoi se strâmbă.

— M-am prins. Sunt persoana ta preferată din toată lumea.

— Ești. Dar Cassie vine din urmă și nimereste pe locul doi. Nu trata cu ușurință privilegiul ăsta.

— Niciodată n-aș putea.

Își pune niște îndulcitor în cană.

— Apropo, ce mai faci? Cum merge cu... toate?

Înainte de acel „cu toate“ la care se referă, eu și fratele meu ne vedeam cam o dată pe lună. Acum, mă prăbușesc pe canapeaua lui o dată pe săptămână, în timp ce soțul lui, care e bucătar-șef, îmi servește delicatose direct în gură.

¹ Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză expresia *to really give a shit* se traduce prin „chiar îți pasă“, dar *shit* înseamnă, de fapt, „rahat“, aluzie la găinațul de pe fața lui Ari pe panoul publicitar (n. tr.).

² Joc de cuvinte. în limba engleză, *when the shit hits the fan*, se traduce mot à mot prin *când rahatul lovește ventilatorul*; de fapt, expresia, în acest caz, se traduce prin *atunci când se întâmplă ceva neplăcut* (n.tr.).

— Sunt zile bune și zile proaste. Încă nu sunt sigură în ce categorie e ziua de azi sau dacă este realmente un semn din partea universului că lucrurile sunt pe cale să se ducă, ei bine, știi tu unde.

Fac un semn cu mâna spre panoul publicitar de afară, înainte să iau o mușcătură dintr-o gogoasă cu ciocolată.

— N-ai de gând să-mi spui că ar trebui să ies din nou la întâlniri, nu-i așa?

— Asta e cel mai rău efect secundar al unei despărțiri. Lasă-mă să respir o clipă, universule, înainte să mă atașez emoțional de altcineva care mă va dezamăgi, în cele din urmă! Îmi masez locul de pe deget unde înainte era inelul de logodnă. Credeam că urma lui se va vedea mai mult de câteva zile și habar n-am ce ar trebui să simt acum, când pielea mea nu mai poartă urma relației noastre. Sincer, nu credeam că voi fi atât de atașată de un inel, până când Garrison nu mi l-a cerut înapoi. În apărarea lui, trebuie spus că era o moștenire de familie. În apărarea mea: că el e un tomberon uman.

Un tomberon la care mă gândesc aproape încontinuu de când ne-am despărțit, cu cinci săptămâni în urmă, când am plecat din apartamentul spațios din Queen Anne, pe care îl închiriaserăm împreună, și m-am mutat într-o garsonieră suficient de mare pentru mine și sentimentele mele. Prietenii noștri au simțit că trebuie să aleagă o tabără, motiv pentru care, mai nou, singurii mei confidenți sunt fratele meu și o preșcolară precoce. Cel puțin, acum pot să spun numele lui Garrison cu voce tare, fără să îmi vină să mă ghemuiesc într-o pernă din aia imensă, la care Instagram îmi tot face reclamă. Cred că sunt gândite pentru câini, dar e imposibil să fiu singura persoană care își dorește cu disperare una. Probabil că algoritmul știe că am nevoie de ea.

— Categorie, nu. Nu înainte să fii pregătită.

Alex mai ia un pliculeț de îndulcitor.

— Cel puțin nu ai depus niciun avans. Un lucru bun, da?

— Mmm, zic eu, cu rețineră.

Planificarea nunții a fost pentru mine o altă perioadă dominată de emoție-anxietate, deși, de cele mai multe ori, anxietatea a avut câștig de cauză. De câte ori începeam să vorbim despre asta, eu nu reușeam să mă decid. Primăvara sau toamna? Trupă sau DJ? Câți invitați? Chiar și acum, îmi dă mâncărimi pe sub puloverul tricatat. Dar îmi rămâne în minte ce a zis Alex adineauri. Pentru că eu văd mereu partea bună a lucrurilor. De fiecare dată când simt că negativitatea începe să clocotească în mine, o alung cu unul dintre zâmbetele exersate la televiziune. Sar peste balta aia tulbure. Rămân în siguranță, înainte să risc să mă scufund și mai mult în întuneric.

— Ar trebui să mâncăm mai des gogoși din astea, zic, deși sunt niște gogoși cât se poate de banale.

Probabil că Alex își dă seama că nu sunt nerăbdătoare să dezgrop și mai mult trecutul pentru că se lansează într-o poveste despre hotărârea de neclintit a lui Orion de a scăpa de primul dinte.

— A încercat vechiul truc cu șnurul și clanța. Numai că a ratat complet partea cu clanța, așa că l-am găsit stând în camera lui, cu toată sfoara atârându-i din gură și așteptând răbdător ca dîntele să se miște.

— Și de ce nu mi-ai trimis poze imediat? întreb, iar el remediază situația.

După ce trecem amândoi la a doua gogoasă, telefonul meu se luminează cu o notificare și văd că e un e-mail de la Russell Barringer, tipul de la sport. Dacă îmi trimite e-mail, nu poate fi vorba decât despre un singur lucru:

Fată de la meteo,

Seth a pus azi notificări noi. Torrance a găsit una pe cutia ei cu lapte de ovăz și e furioasă. Am vrut doar să te anunț că e posibil să dai peste un uragan, când ajungi aici.

LIBRIS

We know
books

— Ar trebui să plec, îi spun lui Alex. Sau ar trebui să plecăm, să mă poți duce până acolo.

— Ceva legat de șefa ta?

Fac tot posibilul să-mi temperez oftatul, să nu sune la fel de afectat cum mă simt.

— Nu despre asta e vorba mereu?

Suntem cât pe ce să ne ridicăm, când un tip de treizeci și ceva de ani, cu o umbrelă din care se scurge apă, se oprește în fața mesei noastre și se uită fix la mine.

— Te cunosc, zice el, fluturând un deget spre mine, în timp ce apa se scurge pe linoleum.

— Oh, de la știri? îi zic.

Se întâmplă din când în când, străinii mă recunosc, dar nu reușesc să-și dea seama de unde. De obicei, sunt dezamăgiți că nu sunt șefa mea și, sincer, aș simți la fel. Bărbatul clatină din cap.

— Sunteți prietenă cu Mandy?

— Nu.

Fratele meu gesticulează spre fereastră, în direcția panoului publicitar.

— Canalul șase. Ea prezintă vremea.

— Nu prea mă uit la televizor, zice el, ridicând din umeri. Scuze. Probabil că mă gândeam la altcineva.

Alex se abține să pufnească în râs. Îi dau un cot, în timp ce ne ducem să aruncăm resturile la coșul de gunoi.

— Mă bucur foarte mult că suferința mea te amuză.

— Cumva, trebuie să te fac să-ți păstrezi modestia.

Înainte să plecăm, Alex stă la rând, să mai ia câteva duzini de gogoși, pentru elevii lui de clasa a patra.

— Gogoși de scuză, explică el. E săptămâna testelor naționale.

— E o minune că unii dintre noi reușesc să termine școala doar cu probleme psihologice minore.

Zâmbește din colțul buzelor, apoi coboară vocea.

— O să-mi trimiți mesaj, dacă săptămâna asta o să te simți deprimată sau orice altceva, da?

E atât de ușor să glumești cu el, încât uneori uit că pot să fac mai mult de atât.

— Așa voi face.

Mă uit în la ceas și pun degetul pe telefon.

— Dacă poți face să ajung în cabină în douăzeci de minute, weekendul viitor, pentru Hanukkah, fac cornuri *rugelach* cu Nutella.

— Acum, zice el, scotocindu-se după chei, în timp ce eu mă străduiesc să țin în echilibru cutiile cu gogoși. Chiar ți-ar prinde bine să ajungi mai repede.

— Hei, sunt foarte fragilă emoțional în clipa asta!

Mai face un semn cu bărbia spre exterior.

— Bine, bine. Arăți la fel de bine ca panoul tău.

CAPITOLUL 2

PROGNOZĂ:

pentru după-amiaza asta, se anunță averse de hârtii
făcute bucățele

Când eram mică, voiam să devin Torrance Hale. O urmăream zilnic la știrile de seară, hipnotizată de încrederea ei în sine și de felul în care i se lumina fața când prognoza era înșorită. Felul în care se uita la camera de filmat, parcă direct spre *mine*, zâmbind dintr-un colț al buzelor, în timp ce glumea cu prezentatorii... avea ceva electricizant. Fiind o mică tociară pasionată de știință, am devenit fascinată de vreme încă din grădiniță, când un viscol de aprilie a paralizat orașul timp de două săptămâni. Desigur, aveam să aflu mai târziu că acest lucru nu era normal, ba era chiar înspăimântător, dar pe atunci îmi doream să experimentez cât mai multe fenomene meteorologice. Faptul că locuiesc în Seattle a făcut ca acest lucru să fie dificil, având în vedere cât de blândă este vremea pe tot parcursul anului. Cu toate acestea, am văzut destule pentru a rămâne curioasă: o căldură de vară record, o eclipsă de lună, o tornadă rară, care a ajuns în Port Orchard, când familia mea era în vacanță.

Torrance făcea ca știința, ca *vremea*, să pară fascinantă. Nu era nevoie să stau închisă într-un laborator, să analizez date și să scriu rapoarte. Puteam să spun povești, cu ajutorul vremii. Puteam să

ajut oamenii să înțeleagă, chiar să îi ajut să se protejeze, atunci când Mama Natură devenea brutală.

Pe mama nu mă puteam baza, stările ei dificile transformând-o uneori într-o străină, dar Torrance nu era niciodată așa. Ea era o sursă de liniște și calm, întotdeauna exact acolo unde trebuia să fie: în fața panoului verde, la ora 4:00 și apoi din nou, la intervale de douăsprezece minute. Vineri seara, prezenta o emisiune de o jumătate de oră numită *Halestorm*, care se axa pe detalierea tendințelor climatice, și nu îmi pare rău de invitațiile la chefuri pe care le refuzam, astfel încât să o pot urmări în direct. Ba mai mult, în clasa a opta mi-am decolorat părul roșcat și l-am făcut blond, să semăn mai mult cu ea, și aproape că mi-am ars scalpul, cu ocazia asta.

Chiar și atunci când starea mea de spirit s-a apropiat de a mamei, primele simptome ale depresiei nefiind diagnosticate până în facultate, dragostea mea pentru ea a rămas aceeași. Câțiva ani mai târziu, în liceu, după ce tot părul meu roșcat a crescut la loc, am câștigat un premiu de jurnalism, pentru un articol despre ciclul de viață al unui panou solar, premiu pe care mi l-a înmănat chiar Torrance, la banchet. Eram sigură că voi leșina, îmi tot ciupeam încheietura, să mă asigur că rămân conștientă. Când mi-a șoptit la ureche cât de mult îi plăcuse povestea, nu am mai avut nicio îndoială: urma să devin meteorolog.

Adevărul este că să lucrezi pentru Torrance Hale este o furtună cu totul și cu totul specială!

— Ai văzut asta?

Torrance îmi trânteste o hârtie pe birou, unghiile ei vopsite în culoarea fildeșului tremurând din cauza insultei.

— Este inacceptabil, nu-i așa? Nu-mi pierd mințile, nu?

După trei ani la KSEA, încă sunt intimidată de Torrance, mai ales când este complet machiată – genul care arată natural la televizor, dar înfiorător când ești la un metru distanță de fața cu prea mult fard de obraz și de pleoape. Ca întotdeauna, gura îi lucește de

la rujul care o reprezintă, o nuanță de roșu vișiniu, care costă 56 de dolari bucata. Pe vremuri, la fiecare zi de naștere, mă rugam de mama să mi-l cumpere, fără succes. Când, în sfârșit, mi l-am cumpărat, adultă fiind, mi-am dat seama că nu se potrivește deloc cu tenul meu. Așa e viața de roșcată palidă: trebuie să stai departe de soare și departe de jumătate dintre culorile din spectru.

Îmi desfac fermoarul jachetei și o agăț în cuierul din cubicul meu. Deși, din punct de vedere tehnic, nu ar trebui să le spunem cubicule. Când am venit aici, cei de la Resurse Umane au insistat că este un „birou cu paravane joase“, ceea ce, practic, înseamnă... cubicul, doar că panourile separatoare nu sunt foarte înalte. Fusese o reamenajare recentă; personalul se declarase nemulțumit de cubicule, iar un expert făcuse toate schimbările acestea menite să crească productivitatea. Eu nu sunt sigură că a crescut productivitatea, dar, cu siguranță, i-a făcut pe oameni să vorbească mai mult despre cum ar trebui crescută productivitatea.

Este ora 8:00, ceea ce înseamnă că emisiunea de dimineață tocmai s-a încheiat. Prin toată redacția de știri din studioul nostru din cartierul Belltown, oamenii sunt aplecați deasupra birourilor, sub neonele prea strălucitoare și sub un șir de televizoare, iar cel pus pe KSEA transmite în prezent o reclamă pentru o soluție de curățat covoare, cu o melodie de fundal prea antrenantă. Într-o zi obișnuită, aș mai avea câteva ore până la sfârșitul turei mele, dar în seara asta Torrance prezintă nu știu ce gală. Ca o mică celebritate din Seattle, primește mereu astfel de invitații, deoarece, în timp ce eu am scăpat de obsesia pentru ea, nu la fel s-a întâmplat și cu restul orașului.

Fără să mă uit la hârtie și chiar și fără avertismentul lui Russell, aș fi știut cine e în spatele acestui comportament inacceptabil: Seth Hasegawa Hale, directorul de știri al KSEA 6. Fostul soț al lui Torrance.

Arunc repede o privire pe hârtie.

Vă rugăm să terminați laptele, înainte de a deschide o cutie nouă, pentru a evita risipa. Deja sunt deschise două cutii și sunt mai mult de jumătate pline. Mediul vă este recunoscător...

SHH

Tipic pentru Seth! Cu managerul nostru general la un an distanță de pensionare și mai mult plecat, Seth a luat asupra lui sarcina de a conduce studioul așa cum crede de cuviință, adesea, sub forma unor notificări pasiv-agresive, ca aceasta. Nu îmi scapă ironia faptului că inițialele lui sunt SHH.

Nu sunt sigură căreia dintre întrebările lui Torrance să-i răspund mai întâi.

— Nu am văzut-o încă, mă hotărâsc. Poate că nu știa că e al tău?

— Știe foarte bine că am renunțat de ani de zile la lactate și că soia îmi provoacă urticarie. Eu sunt singura care bea lapte de ovăz. E foarte clar că e la adresa mea, zice ea, scutindu-mă să iau partea cuiva, în Marea Dispută a Laptelui.

Se sprijină cu șoldul de biroul meu, cu rochia albastră mulată deloc șifonată, chiar și după ce a fost în emisie de la ora 4:00 dimineața, și cu părul blond căzându-i pe umeri. La cincizeci și cinci de ani, Torrance este, și spun asta cu un respect enorm pentru ea ca om de știință, al naibii de sexy.

— Nu poate să facă asta și, pur și simplu, să se aștepte ca noi toți să ne supunem, continuă ea. Dacă vrea să vorbească despre salvarea planetei, atunci ar trebui să-și schimbe SUV-ul ăla pe care îl conduce. Sau să nu mai risipească toată hârtia asta.

Sunt destul de sigură că nu este vorba deloc despre mediu, dar nu o să mă prefac că înțeleg complexitatea relației celor doi Hale. Din ce am auzit, erau nefericiți de ceva vreme, încă dinainte să divorțeze, acum cinci ani. Nici mie nu-mi plac notificările lui Seth, chiar ar fi putut sări peste cea din baie, prin care ne